

hlášky pojištěnců, pensionování, vybírání a vymáhání pojistného, přijímání žádostí o dávku, vyšetřování předpokladů pro nároky (invaliditu), vykonávání pomocných služeb při léčebné péči Ústřední sociální pojišťovny, kontrole pojištěnců a důchodců, rozhodování o některých dávkách a vyplacení, ale Ústřední sociální pojišťovna není oprávněna delegovati okresní nemocenskou pojišťovnu k uplatnění nároků kompenzačních, u nichž není vzájemnosti. Odstavec 3 § 109 zák. o pojištění zaměstnanců má za účel upravit konkurenci mezi invalidním důchodem a nemocenským podle § 95 a pravoplatným rozhodnutím o přiznání nemocenského je pak Ústřední sociální pojišťovna vázána rozhodujíc o odpočítávání nároku podle § 109 odst. 3. V daném případě Ústřední sociální pojišťovna již invalidní důchod žalované vyplatila. Vrácení a také vyúčtování mohla by podle § 135 odst. 2 požadovati jen tenkrát, kdyby žalovaná přivodila přiznání invalidní dávky nepravdivým tvrzením směrodatných okolností nebo zatajením skutečností, že požívala jiného důchodu uvedeného v § 126 nebo bylo-li soudně zjištěno, že vyloudila dávku trestním jednáním. Toho žalobkyně ani netvrdila. Ústřední sociální pojišťovna nebyla proto oprávněna zmocniti žalobkyni cirkulářem, aby za ni činila srážku již vyplaceného invalidního důchodu, když tu nebylo podmínek § 135 odst. 2 poj. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle znění žaloby a jejího skutkového děje jde o žalobu opoziční ve smyslu § 35 ex. ř. Žalobkyně jest povinna dokázati skutečnost zrušující nárok a nastalou teprve po vzniku exekučního titulu. Z přednesu žalobkyně vyplývá, že považuje za skutečnost nárok zrušující placení, vlastně vyúčtování invalidního důchodu přijatého žalovanou ve prospěch Ústřední sociální pojišťovny. Tvrdí pak, že ono vyúčtování se stalo dne 9. listopadu 1931, tedy po vzniku exekučního titulu. Avšak vrácení vyplacených dávek sociálních pojištění může býti vyžadováno jen za podmínek § 135 odst. 2 zák. čís. 221/24 ve znění zákona čís. 184/28 sb. z. a n., a to výměrem vyslovujícím povinnost k vrácení jich (§ 189 cit. zákona), proti kterému by žalovaná měla možnost žaloby podle § 196 cit. zák. Teprve tímto postupem by mohla býti určena povinnost žalované vrátiti onu částku, nelze však jej nahraditi skutečným vyúčtováním a provedením srážky a uplatniti v rámci žaloby podle § 35 ex. ř.

Čís. 14094.

Odklad exekuce proti zemědělcům (zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 Sb. z. a n.).

Zákonem čís. 33/34 Sb. z. a n. je chráněn poctivý dlužník zemědělec, který podle svých platebních možností jest ochoten platiti a platí tolik, kolik může. Vymáhající věřitel ovšem není povinen přijmouti částečné placení, ale, přijme-li je, nemůže vésti proti poctivému dlužníku zemědělci exekuci vůbec, nepřijme-li je, musí si dáti líbiti odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, R I 1538/34.)

Návrhu dlužníků na odklad exekuce vnučenou dražbou nemovitosti podle § 1 zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. p r v ý s o u d nevyhověl vzav za prokázáno, že dlužníci, třebaže nemohou zaplatiti celou vymáhanou pohledávku najednou, jsou schopni platiti bez ohrožení řádného provozu svého zemědělského podniku. R e k u r s n í s o u d odložil exekuci do 31. prosince 1934. D ů v o d y: Z materiálií k zákonu ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. vyplývá, že se dobrodiní zákona nemělo dostatí zemědělcům, kteří ho nepotřebují, poněvadž mohou platiti, ale neplatí z jiných důvodů, než pro nepříznivé hospodářské poměry. To je zřejmo z ustanovení § 7 b) cit. zák., které předpokládá možnost zaplacení celého dluhu, nikoliv však možnost platiti dluh ve splátkách. Takováto možnost je tak častá, že by se tím stalo celé uvedené zákonné ustanovení téměř ilusorní. V souzeném případě nemůže povinná vymáhanou pohledávku zaplatiti a jest proto odklad exekuce podle zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a prvému soudu uložil, aby po doplnění řízení o návrhu dlužníků na odklad exekuce znovu rozhodl.

D ů v o d y:

V § 7 lit. a) zákona čís. 33/34 sb. z. a n. se stanoví, že se návrhu na odklad exekuce nemá vyhověti, zjistí-li se, že dlužník zemědělec neplatí, ač by platiti mohl bez ohrožení řádného provozování svého zemědělského podniku. Poněvadž tento doslov zákona připouští výklad nejen, že ochrana zákona nemá býti přiznána dlužníku zemědělci, který »nezaplatí, ač by zaplatiti mohl«, nýbrž i, že ochrany není účasten dlužník, »který nesplácí, ač by spláceli mohl«, jest při výkladu tohoto ustanovení zákona vycházeti ze zásady, jež vyplývá z jeho doslovu a je zřejmá z důvodové zprávy tisk čís. 2500 poslanecké sněmovny, že má býti chráněn poctivý dlužník zemědělec, který podle svých platebních možností jest ochoten platiti a platí tolik, kolik je mu možno, tedy skutečně dluh splácí. Vymáhající věřitel ovšem není povinen podle ustanovení § 1415 obč. zák. přijmouti částečné placení, ale přijme-li je, má to v zápětí, že nemůže vésti proti poctivému dlužníku zemědělci exekuci, a nepřijme-li je, musí si dáti líbiti odklad exekuce. Poněvadž v projednávaném případě dlužník prohlásil, že je ochoten koncem června 1934 částku 3.000 Kč splatiti a zbytek dlužné pohledávky může splatiti po žních, a vymáhající věřitel se o této nabídce dlužníkově nevyjádřil, ač jest to pro rozhodnutí o návrhu dlužníků na odklad exekuce ve smyslu hořejších vývodů zapotřebí, nezbylo než napadené usnesení a usnesení soudu prvé stolice zrušiti a doplnění ve zmíněném směru naříditi.

Čís. 14095.

Starosta společenstva není oprávněn přijati pro společenstvo valutu poskytnuté zápůjčky, nebyl-li podle stanov oprávněn učiniti zápůjčku bez zvláštního schválení valné hromady společenstva.

I uznání zápůjčky mohlo se tu státi jen schválením valné hromady společenstva.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv I 145/33.)